



v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Alěšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljã
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrt leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Volite! Volite! Volite!

Čisto frišne kandidate imamo!

Jokajte, plakajte, tulite z nami, raztrgajte si oblačila in posujte glave s pepelom, žalujte z nami, ker padli smo, padli, da nas je samih sebe sram. Tako lepo smo prosili glasov za svoje može, golih glasov, nič družega, ker če te imamo, si vse drugo že sami vemo pridobiti. Ali vse naše trkanje ob Vaša trda vrata je bilo zastonj, niste marali verjeti našim obljubam, čeravno ste smeli gotovi biti, da Vam jih ne bomo držali, kakor Vam jih še nikdar nismo. Poslušali ste tiste Slovence, o katerih dobro veste, da Vam ne bodo nikoli pomagali, če Vam ne bodo mogli, in ki Vam zlatih gradov še obetati poguma nimajo.

In tako je prišlo, da smo med 935 glasovi vjeli jih z velikim trudom komaj 40, in še te le pri Kočevarjih. Kaj nam pomaga številka 40! Še na „hoch“ in „nieder“ ne moremo dobiti ná-njo, ker smo navajeni le zmiraj na „hoch“.

To je res tako žalostno, kakor da bi človek sam sebi za pogrebom šel. Mi, ki smo bili prej vselej tako prevzetni, da smo zmiraj najvišje lezli, smo zdaj kar na tla posajeni kakor otroci, ki še hoditi ne znajo. Slovencem, ki so tega že navajeni, bi to ne delo tako hudo, kakor nam, mi pa tega ne moremo trpeti.

Toda ni še vse zgubljeno, obupali ne bomo. Ker smo po kmetih tako sramotno propadli, smo se napotili po mestih, tam imamo stare „kunte,“ pri katerih smo svoje kandidate lajšše spečavali, morda jih spečamo tudi zdaj, da nam ne bo treba napovedati konkursa. Le oglejte si jih, bote videli, kakšni kerlci so! Eden boljši od družega, ne ene napake nima nobeden na sebi.

Prvi je **Dežmanov Korelj**, brez kterega si „prokletih grabelj“ še misliti ne morete. Skonca smo ga mislili spečati na Dolenjskem pri kmetih, ali ker tako fina roba ni za kmeta in jim je zadnjič grozno ogorela, prihranili smo ga nalašč za Ljubljánčane. Je pač res ka-

kor star golaš, že večkrat pogreta in prekuhana jed, a ker nas skušnja uči, da Ljubljánčani, kar jih je naše vere, ne gledajo toliko na robo, kolikor na tistega, ki jim jo ponuja, zato mislimo, da tudi temu konju ne bodo na zobe gledali, ampak kar mačko v žaklju kupili. To se mora zgoditi, ker če ga tu ne oddamo, ga bomo morali v staro šaro vreči ali razseklati za klobase, ker nasoliti za zimo se ne bo več dal, se utegne usmradi, ker je že prestar. Kupite ga toraj, kupite ga na vsak način, nam ne bo žal.

Drugi je **Vestenekov Fréncelj**, žlahtna ščuka, ki je pa tudi za mesne dneve. Najboljša lastnost njegova je ta, da zna čudovito drzno skakati čez postave in na kvišku, dokaz temu to, da je, čeravno še le par let čez 30 star, vendar že okrajni glavár. Najbolje se dá pitati s častjo, ker te je zmiraj lačen. Na Slovence je tako dresiran, kakor pes na zajca ali purman na rudečo ruto, in ker ima zobe še trdne, jih bo že dobro prijemal; lasati se ne bo pustil, ker je zeló plešast. — Ta je toraj za gorenjska in notranjska mesta kakor nalašč, tacega ne dobite, če ga po vsem svetu iščete, tedaj le po njem, kesali se ne bomo mi! Samo to rečemo, da nazaj ga pozneje več ne vzamemo.

Tretji je **Kromarjev Francé**, iz Ribnice domá, ki pa zdaj ne prodaja reščet po svetu, ampak na Dunaji svojo učenost. Na lončeni bas zna prav dobro, to je pokazal pred nekoliko letmi, ko je v deželnem zboru tako hudo godel ná-nj zoper Slovence, da je avanciral do „kaprola“ deželnega zbora kranjskega. Gotovo ga še ni pozabil, ker še ni veliko let, kar je na Dunaji. Star je že 70 let, toraj ga je pamet že davno srečala. Ta bo za dolensjska mesta kakor nalašč, zato se bote gotovo zá-nj stepili, da bo kri tekla, in potem bo imel on koj opraviti z Vami.

Pa ne, da bi kterega izmed teh zavrgli! Če se to zgodi, bomo tako ropotali, da bomo zbudili vraga, ta bo prišel in Vas vzal, da veste!

„Brencelj“,
predsednik nemčurskega volilnega odbora,

Pavliha.



To je bil ropot ta eden po Kranjskem! Še vse drugače je bilo kakor o velikem delu. Jaz bi se ne bil gnil z doma, ker sem imel ravno košnjo, pa grof Taaffe mi sporoči po telegrafu, da naj bi šel namesto njega pogledat, kako se bo na Kranjskem pri žetvi državnih poslancev kaj godilo, in posebno pazili na to, da se kak cesarski uradnik ne pregreši kaj zoper postavu. Vsakemu drugemu bi bil odrekel to prošnjo, ali njemu sem pa vendar spolnil jo, ker sva tako dobra prijatelja, in sem se spravil brž

na pot. Vedel sem kraje, kje bodo volitve, in tako sem lahko ogledal vse po vrsti.

Začel sem v Radoljici. Ko me okrajni glavar zagleda, se me precej vstraši in ugane, da sem prišel namesto grofa Taaffeja. „Kako bote volili, možje?“ vprašam volilce.

„Hohenwarta“ — je odgovor vseh, le dva se tam zadej skrivata in stikata glave skup. K tema stopim in vprašam:

„Kako pa z vama, prijatelja?“

„Niks kraneriš“ — pravita na to.

Jaz pa prizdignem marelo in ko to zapazita, pravi eden:

„Stoj, počasi, Pavliha, saj znava kranjski, zato bova pa tudi volila Kranjca, ne grofa in ne Slovenca.“

„Kterega?“ — prašam jaz s prizdignjeno marelo.

„Tistega Preširna, župana iz Breznice.“

„Aha, tistega nemškutarja, barona Zoisa prijatelja!“

„Tistega“ — prikimata.

Se vé, da bi ju bil jaz s svojo marelo prav lahko in naglo spreobernal in že me je zarsbela roka, da bi jo bil vzdignil, kar mi pride misel v glavo: „ej, pusti ju, naj volita tistega Preširna, saj z dvema glasoma ne bo prišel dalje, kakor s svojo pametjo.“

Namenil sem se bil proti Kranju in Kamniku, pa potoma zvem, da bodo vsi Hohenwarta volili. Zato raje preko Litije, Ljubljane in Ribnice, kjer vidim povsod svojega prijatelja Kluna že na poslanskem sedežu, stopim naravnost v Kočevje. Tam najdem zbranih celih 44 mož. Ker poznam njih navado, jih prašam brž:

„Hoch“ ali „nieder?“

„Hoch Vurcpoh.“ — upije jih 34.

„Nieder!“ — zaupijem jaz in vzdignem marelo. Na to vsi brž na kolena popadajo in prosijo milosti.

„Le čakajte klečé, da jaz pozvem, kako je v Trebnjem in v Radečah“ — rečem in stopim na oba kraja. V Trebnjem mi prineso grofa Barbotu izvoljenega.

„Enoglasno? — prašam jaz.“

„Skoro“ — je odgovor — „le dva sta dala glasove Vurcpohu.“

„Kje sta?“ — zakričim jaz in marela se vzdigne.

„Sta že kopita pobrala, ko sta tebe zagledala.“

„No, naj le tečeta in se sramujeta, jaz ju ne bom lovil“ — rečem jaz enoglasno in stopim čez hribe v Radeče, kjer mi pridejo nasproti volilci. Jaz jih prašam:

„No, kako je? Kdo je voljen — Barbo ali Vurcpoh?“

„Dvojeglasno Vurcpoh“ — reče eden izmed volilcev s smehljanjem.

„In kolikoglasno Barbo?“ — poprašujem nadalje.

„Šestinštiridesetglasno“ — odgovore vsi.

Jaz sem se že toliko šteti navadil, da pridem do sto, toraj stopim nazaj v Kočevje, kjer najdem še vse na kolnih, in rečem:

„No, Kočevjarji, zdaj že smete voliti Vurcpoha, ker na „hoch“ ga s svojimi 34 glasovi ne bote spravili. Imejte tudi enkrat svoje veselje. V državnem zboru bo sedel, kedar bo ta zbor iz Dunaja prestavljen v Kočevje, to bo tkrat, kedar bo vaše mesto glavno mesto Avstrije.“

In tako so volili, jaz pa sem se podal naravnost v Črnomelj, potem v Novo mesto in na Krško, kjer so pa imeli povsod Pfeiferja že pečenega poslanca po vseh glasovih. Po tem stopim še v Logac in Postojno; v prvem se je volitev ravno končevala, vsi so upili „Obreza“, v Postojni pa je bilo vendar nekaj kislih obrazov, ki bi bili zavoljo zlahte volili rajši nekoga, kateri ima za slovensko domovino toliko zaslug, da še nihče zá-nje ne ve. Jaz sem ravno prav prišel, kajti ko so zagledali mojo marelo, so brž spremenili kisle obraze v vesele in z drugimi vred upili „Obreza.“

„No, tako je prav“ — jih pohvalim jaz, potem pa grem naravnost na Dunaj Taaffeju naznanit, da je žetev poslancev po vseh kranjskih kmetijskih volilnih okrajih dokončana in da je dala popolnoma naroden sad.

„No, to me veseli! Ali si kaj žejen, Pavliha?“ — me potem praša Taaffe.

„Malo že“ — rečem jaz — „pa bom šel rajši v ljubljansko čitalnico, da nas bo več skup, bomo „likof“ pili.“

„Pa pozneje enkrat pridi tudi k meni ná-nj“ — reče grof Taaffe, jaz pa stopim brž v čitalnico ljubljansko, kjer je bilo res veliko ljudi, in tam smo ga pili do pozne noči. Potem sem pa šel domu spat, ker sem bil res nekoliko truden. Bomo videli, kako bo po mestih. Če bo tam ravno tako, plačam jaz staro vedro vina.

Volilem kranjskih mest o zadoji uri.

Ker nam že voda v grlo teče, Vam moramo, predno poginemo, še sledeče reči na srce položiti.

Glejte, Slovenci Vam silijo za mesta te le može:

Ljubljančanom nekega **Jožeta Snajda**, o katerem se pa še ne vé, ali ima še vse zobé ali ne, in ki še ni dokazal, da ima koze stavljene.

Gorenjskim in notranjskim mestom nekega dr. **Jožeta Poklukarja**, o katerem je po pričah dokazano, da je, ko je bil še majhen, hodil v sami srajci in bos in tudi nobene nemške besede ni znal. Zdaj, kar je večji, pa je načelnik tiste tiskarne, v kateri se tiska „Brencelj“ in drugi nečedni listi.

Dolenjskim mestom nekega grofa **Albina Margherija**, ki že zato ni veliko vreden, ker se nam ne dá več za nos voditi. Razen tega je še od naše vere odpadel, ker ne moli več sv.*) Dežmana za preroka in ne časti njegovih „prokletih grabej!“.

Razen teh posebnih imajo vsi skup še veliko drugih glavnih napak, zarad katerih jih nikakor ne bote marali, in te so:

1. Celo leto po rojstvu — in še več let pozneje ni spregovoril nobeden ne ene besede za Vaš blagor. Sploh je bilo vse, kar so do sedmega leta govorili, taka brozga, da še za stenografični zapisnik ni bilo.

2. Nobeden izmed teh treh še ni sleparil volilcev s praznimi obljubami, sploh še ni nobeden dokazal tega, da res slepariti zna.

3. Nobeden izmed njih se ne poteza za tistih 10 gld., ki bi jih na dan vlekkel na Dunaji, toraj že iz tega vidite, da se Vam ponujajo le iz samopridnih namenov. Ne od

) Ta sv.) se ne bere za „svetega“, ampak kakor kdo zna. Stavec,

enega si ne upamo reči, da se ne bo bolj za Vaš blagor potezal, ko zá-se, toraj že lahko vidite, koliko je Vašega zaupanja vreden.

4. Vsi trije skup še niso naredili narodu in kranjski deželi toliko škode, kakor edini Dežman sam. Toraj je Dežman več vreden, kakor vsi trije skup.

5. Če bodo vsi ti trije izvoljeni, potem odločno rečemo to: Ne Dežman, ne Kromer in ne Vestenek ne gredo v državni zbor na Dunaj, to so prisegli.

Vse to premislite in potem še le volife.

V složnosti je moč.

Podučna povestica za vse Slovence, posebno za goriške.

V nekem kraju je bil bogatin, kateri je svoj dolgi čas preganjal si z raznimi burkami, katere je z drugim uganjal, najraje pa tako, da ga je to malo stalo ali celo nič, če pa je pri tem še kaj dobička naredil, se je neumnim ljudem na vse grlo smijal ter rekel, da bodo zmiraj reveži, ker so tako neumni in drug drugemu nevoščljivi.

Nekega dne je dal oklicati po svoji okolici, da se bodo pri njem v očitni dražbi prodajali desetaki, pravi desetaki, ne ponarejeni in to po vsaki ceni. Ljudje stikajo glave skup, ker kaj tacega še niso nikdar slišali, in ugibajo, kaj neki bo. Določeni dan jih je vse polno pred njegovo grajščino, vsak je prinesel denarja, kolikor ga je mogel doma skup spraviti, da bi si nakupil desetakov.

Bogatin pride, stopi med nje z lepo skladovnico desetakov, in spregovori:

„Glejte ljudje, vsi se mi smilite, ker si z vso pridnostjo ne morete pomagati. Tu vidite lep kupček desetakov, katere sem namenil vam. Da so vsi dobri, vam menda ni treba praviti, ker slabih, ponarejenih bi se jaz vendar ne upal očitno izdajati. Vsi so namenjeni vam, ali ker jih ne maram tako deliti, jih bom prodal v očitni dražbi vsacega posebej. Toraj tu je prvi bankovec za 10 gld. Ponudim ga za 1 krajcar, a kdo da več?“

„Jaz dam goldinar — jaz dva — jaz pet — šest — sedem — osem — devet — devet in pol“ — tako je šlo naprej, drug je gonil drugega in slednjič je šel desetak res za 10 gld. Ravno tako skoro vsi drugi, le nekteri za 9 gld. 99 kr.

Proti koncu se je pa vnela strast, nevoščljivost je postala taka, da so se slišale besede: „rajši dam jaz 11 gld. za-nj, kakor da bitvoja bila zadnja“ — „ali ti ga ne boš dobil, če me prav 20 gld. stane“, in še celo do pretepa bi bilo kmalu prišlo. Ko so se vrnili domu, so bili vsi drug na drugega jezni, vsak je dolžil soseda, da mu je škodoval, ker je tako visoko gonil ga, ko bi se bil desetak lahko dobil za 1 gld. ali vsaj za veliko manj nego je vreden. Bogatin pa je bil prav dobre volje, ker se ni le zastonj kratkočasil, ampak pri vsem tem naredil še lep dobiček. Svojim služabnikom je pa rekel: „kaj tacega moramo večkrat napraviti.“

In res dá zopet kmalu oklicati, da se bodo pri njem prodajali v javni dražbi desetaki po vsaki ceni. Ljudje, kateri so zadnjič tako opekli se, so majali z glavami in rekli: „to je sleparija, prazno delo, zamuda časa, mi ne gremo, ker tako ni nobenega dobička.“

Bil je pa med njimi stari Juri, mož, kterege so zavoljo njegove modrosti vsi spoštovali. Ta se podá k bogatinu in ga praša, če je to res, kar oznanja. Bogatin mu pritrudi in mu dá častno besedo nato, da se bodo desetaki prodali za vsako ceno. Stari Juri gre in skliče sosede skup ter reče:

„Dražbe ne vdeležiti se, bi bilo jako nespametno, ker bi zavrgli lep dobiček.“

„Kak dobiček li“ — prašajo nekteri — „če vsak drugega više žene!“

„Poslušajte me“ — pa odgovori starček mirno — „gospod je obljubil dati svoje desetake za vsako ceno in on bo držal besedo. Toraj nam je prav lahko dobiti jih vsacega po 2 krajcarja.“

„Kako li?“ — je splošno vprašanje.

„Prav lahko. Združite se in namesto vseh vas bo šel k dražbi le eden, ki potem vendar sam sebi ne bo dražil desetakov. Drugih kupcev ne bo in tako bo slednjič on vse kupil. Dobiček si bomo potem vsi enako med seboj razdelili.“

Ta svet modrega Jurja je bil vsem všeč, sprijaznili so se in izvolili med seboj enega, ki je dotični dan šel k dražbi. Tam je bil res sam in tako je dobil vse za dražbo namenjene desetake po 1 kr. Od tega je imela vsa občina dobiček in ves prepir je nehal, ker so spoznali, da le v slogi je moč.

Tudi bogatin se jim ni več posmehoval, ampak jih jel spoštovati. Desetakov jim pa več ne prodaja na javni dražbi, ali ljudje so od tistega časa vendar-le na boljsem. Če se kedaj med seboj spró, jih je treba le poprašati, kako so desetake kupovali, in vsi so zopet složni.

Važna novica.

Ker se je primerilo, da je bivši ud ustavouške stranke, grof Margheri, podpisal narodni program, je vsa ljubljanska kazina sklenila, da odslej sprejema med svoje ude le take, ki pisati ne znajo, da ne bodo mogli podpisavati drugih programov.

Ob enem se je vkrenilo, da se morajo vsi sedanji kazinski ustavouhi odvaditi pisanja, da ne bo mogel nobeden več izmed njih podpisavati drugih programov.

K podobi na zadnji strani.

Trije kandidati: Dežman - Klopčič, Kromer - Kneftra in Vestenek - Sveder.

Napev po znani pesmi krojača, čevljarja in mizarja, v burki „Lumpaci Vagabund“: „Wir wollen in die Stadt marschieren.“

Le urno v mesta se podajmo,
Tam svojo srečo poskušajmo;
Po hišah tam okrog hodimo
In glasove pridno beračimo.

Ko vse sfehtamo,
Ga pa žehtamo;
Če premal' jih bo,
Bo pa vse suhò.

Če dobro se nam vse posreči,
Na zadnje bo pa likof večí.

Naznanilo naročnikom.

Pol leta je preteklo, toraj naj vsak, komur je naročnina iztekla, zopet seže v žep, da jo ponovi.

„Brencelj“, akoravno je veliko več vreden, velja le:

Za celo leto	—	3 gld.	1 kr.
Za pol leta	—	1 „	50 „
Za četrť leta	—	— „	80 „

Kdor je pa z naročnino kaj zaostal, naj se podviza, drugače se mu bo moral list ustaviti.

Trije kandidati: Dežman, Kromer, Vestenek.

(Prizor iz burke „Lumpaci Vagabund“.)



(Pesem na trehji strani.)